

her i Bandet deles i to Classer, troer jeg, at dette vil være langt tydeligere, saa at Ingen, naar han driver Haan eller Spot med et Religionssamfund, skal kunne undskyldes sig med, at det kun var et tolereret Samfund, han spottede. — Jeg har tillige foreslaaet, at der i første Linie efter „Den, der“ indskyldes Ordene „offentlig i Tale og Skrift eller ved Handling“, idet det er de Maader, der nærmest kan tænkes paa, og Forstjellen fra Slutningen af § 154, hvor der er Tale om, at den, som ved at opvælde Varm og Uorden forhindrer eller forstyrrer Gudstjenesten o. s. v., derved desto tydeligere udhæves. — Med Hensyn til andet Stykke af § 154 har jeg, ligeledes for Tydeligheds Skyld, foreslaaet, at „Gudstjenesten“ forandres til „Gudstjeneste“ og at „de“ udgaaer efter „eller“; thi som det staaer i Paragraphen, peger det altfor meget hen paa en bestemt Gudstjeneste, som om det alene skulde være den folkefirkelige Gudstjeneste, der menes, medens Meningen dog upaatvivelig er enhver Gudstjeneste. I første Afsnit af Paragraphen staaer „Gudstjeneste“, hvilket Udtryk jeg anseer for det rigtige. — Med Hensyn til Capitel 17 har jeg tilladt mig at gaae ind paa det Juridiske; jeg veed ikke om det er lykkedes; ligeoverfor de udmærkede Jurister, jeg her faaer at gjøre med, maa jeg ærbødigt bede undskyldt, om jeg har forhyndet mig imod det juridiske System. Iøvrigt har jeg ikke stor Respect, hverken for det juridiske, theologiske eller noget andet videnskabeligt System. Disse Systemer kunne paa den ene Side være ret gode og paa den anden meget daarlige. Jeg har tilladt mig at foreslaae, at der imellem §§ 156 og 157 indskyldes en ny Paragraph, saaledende: „For Personer, hvis Ægteffab fuldstændig er hævet, bortfalder al Straf for Hver, begaaet i Separationstiden, naar de derefter ville indgaae i Ægteffab med den, med hvem de have forseet sig.“

Jeg tillod mig allerede ved første Behandling at antyde, at det ikke saa sjældent indtræffer, at det bliver nægtet saadanne Personer

at indtræde i Ægteffab med hinanden, hvilket synes at være urimeligt; baade af menneskelige og moralske Hensyn maatte der dog vel paa den ene eller anden Maade kunne findes en Udvei til, at saadanne Personer, naar de virkelig ønskede det, kunde indtræde i Ægteffab med hinanden, uden at der lagdes dem Hindringer i Veien, og uden at de skulde straffes for den Forseelse, de havde begaaet i Separationstiden. Min Mening har været at lægge Skjul paa Forseelsen med Nærighedens Raabe, naar det ikke stöder an mod Sædeligheden, hvilket jeg ikke paa nogen Maade kan finde, medens de derimod, naar der nægtes dem Bevilling til Ægteffab, eller naar de endog blive straffede, let fristes til vedblivende Uædelighed. — Jeg foreslaaer dernæst, at § 162 udgaaer; det er den Paragraph, der omhandler Ægteffab imellem saa Nærbeslægtede, at det efter den gammel-testamentlige eller mosaiske Lovgivning Begreber ansaaes for Blodskam, at de ægte hinanden, men hvorfra i den romersk-catholske Kirke Paven, i den græsk-catholske Patriarken i Constantinopel, og i den protestantiske summi episcopi, som i Almindelighed vare Regenterne og Tyskerne, kunde dispensere. Hvis det er virkelig Blodskam, kan Ingen dispensere derfra; men det kan neppe ansees derfor, og altsaa behøves der heller ingen Bevilling for saadanne Beslægtede til at indgaae Ægteffab. Naar derfor denne Paragraph gaaer ud, troer jeg, at Noget bliver vundet i denne Henseende, selv om det naturlige Forhold ikke ganske kan oprettes derved. Jeg haaber, at det vil være de ærede Medlemmer og navnlig den ærede Ordfører klart, at jeg har havt den bedste Mening med disse Forslag, men om det er lykkedes mig at give dem en god og passende Form, bliver en anden Sag, som jeg ikke kan bedømme.

Ordføveren: Det kan naturligvis ikke noget Dieblik falde mig ind, at betvivle, at den ærede Forslagsstiller har stillet sine Forslag i den bedste Mening, men derfor kan jeg